

Annette Buurs 8. marts-tale

Taler

Annette Buur
Planteskolegartner

Dato

8. marts 2023

Sted

Rådshuspladsen

Da jeg i sin tid læste om og så det kinesiske kunstprojekt “cant help myself” med robotten, der er skabt, så den lækker hydraulisk olie i stigende grad, men har en lille arm, med hvilken den kan samle olien sammen og dermed holde sig kørende, blev jeg ramt så hårdt, at jeg selv blev overrasket.

Hvordan kunne nogen nænne at lave den robot?

I starten lækker den så lidt, at den sagtens kan samle spildet ind og endda nå at danse en lille dans og vinke til publikum, – med det stigende oliespild bruger den mere og mere af sin energi og tid på at samle op og holde sig selv kørende – og på et tidspunkt er det ikke mere muligt.

Den danser ikke mere.

Den vinker ikke mere.

Al dens aktivitet går ud på at holde sig fungerende, mens hver bevægelse forårsager mere og mere spild af den hydrauliske olie, den har brug for for at fungere.

Det ramte mig, fordi det føltes så inderligt bekendt. Det føltes som livet med partnervold. Jeg har talt med både mænd og kvinder, der har været udsat for partnervold, og de nikker: De lakkede også olie i stigende grad, som tiden gik.

Ofre for partnervold italesættes i vort samfund på en måde, som er med til at forhindre dem i at bryde ud af det dysfunktionelle, voldelige forhold, som får os til “at lække olie”.

Diskursen er, at ofre for partnervold er svage. Skrøbelige. Psykisk sårbare.

Ude af stand til at sige fra.

Som om vi på en eller anden måde har tiltrukket dette, som er overgået os. Fakta er at voldsramte kvinder (og mænd) oftest er stærke – men forholdet gør,

at vi lækker olie.

Vi ved, at vi er stærke, – vi har fejtet op i lang tid og danset og vinket, trøstet og arbejdet imens – og derfor vil vi ikke tage pladsen for de “rigtige” ofre.

Vi søger ikke hjælp, før vi lækker så meget olie, at vi kun fungerer på de mest synlige parametre, – og da har vi dårlig samvittighed, fordi vi tager en plads fra “de rigtige ofre”.

Du skal som offer for partnervold IKKE skamme dig. Og IKKE tro, at du, som er så stærk, ikke må søge hjælp. At ingen vil tro dig, fordi du er stærk og bare kunne have sagt fra. Bare kunne have gået din vej.

At du tager en plads på krisecentret fra en “rigtig” voldsramt.

Tag hjælpen. Tag pladsen. For der ER ingen forkerte voldsramte og ingen “rigtige”.

Du er i din ret til et liv uden vold. Og det samme er dine børn. Så tag hjælpen – også for deres skyld.

Partnervold er nemlig ikke bare vold mod partneren – det er vold mod børn.

Mod de børn, som overværer volden, som lærer det dysfunktionelle mønster, at den, der udøver vold, får sin vilje – og at den, der rammes af volden nok kæmper, men i sidste ende taber – og svigter de børn, som er afhængige af forældrens omsorg.

Og værst af alt: Børn rammes også af den vold, som udøves af en forælder, der desperat forsøger at foregribe det uundgåelige: den næste vold.

Hold mund, unger. Vær stille. Lad være at stille spørgsmålstejn ved brudte løfter.

Tag tøjet på.

Stil ingen spørgsmål.

Spis maden.

Lad være at skændes.

Gør jer små.

Gør jer stille.

Tiltræk ikke voldsudøverens negative opmærksomhed – for nogen kommer til at betale.

- 2.600 kvinder indskrives hvert år på krisecenter.

- 38.000 kvinder årligt er udsat for fysisk vold fra dén, de burde kunne stole på.

- Cirka det dobbelte antal er udsat for den psykiske vold, som ofte leder til fysisk vold, og som i hvert fald altid optræder sammen med den, som verdens tristeste par – oftest med materiel, økonomisk og sexuel vold på slæb.

Partnervold – især i form af mænds vold mod og drab af kvinder – er den eneste form for vold, der ikke udviser faldende tendenser i disse år.

Danmark er et sikkert land.

Vi har bandepakker.

Vi har terrorkpakker.

Men antallet af især kvinder, som hvert år rammes af vold bag hjemmets fire vægge, hvor de burde være trygge, vokser – og i tilfældet mænds partnervold mod kvinde, ender det én gang om måneden i drab – oftest når voldsøfret forsøger at forlade udøveren.

Tag hjælpen. Tag den før du lækker så meget olie, at du kun for det overfladiske blik ser ud til at fungere.

Langt de fleste tilfælde af partnervold meldes ikke til politiet.

Det gør, at vi, der engang var ofre for partnervold for evigt er i den underlige situation, at vi ikke ejer vores historie.

Fordi voldsmanden ikke er meldt og dømt, risikerer vi efterfølgende at blive stemplet som løgnere eller hevet i retten for injurier, hvis vi taler – og hermed berøves vi samtidig effektivt muligheden for at advare voldsmandens fremtidige ofre.

Men alligevel er vi nødt til tale, så at nuværende ofre ved, at der er hjælp at hente, at vi kan slippe ud i live, og at vi kan reparere os selv og vore børn, når vi gives muligheden.

Og især er vi nødt til at tale, så vore folkevalgte bliver klar over omfanget af denne ene voldsforbrydelse og iværksætter de nødvendige tiltag, som med førstehjælpskursernes ord kan “standse ulykken, udøve livreddende førstehjælp og forhindre nye ulykker”.

Den forbrydelse, hvis antal ikke er faldende og som koster i manglende livskvalitet for børn såvel som voksne – og i kvindeliv hver eneste måned, skal ikke kunne fortsætte i fremtiden.

Tak, fordi I lyttede.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/annette-buurs-8-marts-tale>